

- 1) pracownicy, którym powierzono samodzielne wykonywanie wyodrębnionych zadań, podlegający bezpośrednio kierownikowi zakładu pracy lub jego zastępcy,
- 2) radcowie prawni,
- 3) pracownicy, których czas pracy nie może być ściśle kontrolowany w związku ze stałym samodzielnym wykonywaniem poza zakładem pracy czynności administracyjnych, kontrolnych lub innych o podobnym charakterze.

3. Mistrzów (majstrów), starszych mistrzów (starszych majstrów) oraz pracowników na stanowiskach równorzędnych traktuje się na równi z pracownikami na stanowiskach kierowniczych w rozumieniu art. 135 Kodeksu pracy tylko w zakresie przyjmowania i zdawania zmiany.

4. Magazynierów i starszych magazynierów zatrudnionych w systemie zmianowym traktuje się na równi z pracownikami na innych samodzielnych stanowiskach pracy w rozumieniu art. 135 Kodeksu pracy tylko w zakresie przyjmowania i zdawania magazynu.

§ 2. 1. Wykazy kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy, dostosowane do organizacji pracy i do nomenklatury stanowisk obowiązującej w danej gałęzi pracy, ustala się w przepisach o wynagradzaniu.

2. W wypadkach uzasadnionych szczególnymi warunkami organizacyjnymi w zakładach pracy można ustalić w przepisach, o których mowa w ust. 1, że:

- 1) wykazem innych samodzielnych stanowisk pracy są objęci pracownicy zajmujący określone stanowiska, którym powierzono samodzielne wykonywanie wyodrębnionych zadań, nie podlegający bezpośrednio kierownikowi zakładu pracy lub jego zastępcy,
- 2) mistrzowie (majstrowie) i starsi mistrzowie (starsi majstrowie) oraz pracownicy na stanowiskach równorzędnych są pracownikami na stanowiskach kierowniczych bez ograniczenia przewidzianego w § 1 ust. 3,
- 3) pracownicy na określonych stanowiskach kierowniczych innych niż wymienione w pkt 2, zatrudnieni w systemie zmianowym, są pracownikami na stanowiskach kierowniczych w rozumieniu art. 135 Kodeksu pracy tylko w zakresie przyjmowania i zdawania zmiany.

§ 3. 1. Pracownikom zajmującym kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy przysługuje prawo do oddzielnego wynagrodzenia wraz z dodatkiem, o którym mowa w art. 134 § 1 Kodeksu pracy, tylko za pracę wykonaną na polecenie zwierzchnika:

1) w niedzielę lub święto, jeżeli za pracę w tym dniu pracownik nie otrzymał innego dnia w tygodniu wolnego od pracy, albo

2) poza normalnymi godzinami pracy, jeżeli wykonanie tej pracy nie należało do obowiązków pracownika.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do kierowników zakładów pracy, ich zastępców oraz głównych księgowych.

§ 4. 1. Pracownikowi, któremu powierzono pełnienie obowiązków na stanowisku kierowniczym lub innym samodzielnym, przysługuje w czasie pełnienia tych obowiązków wynagrodzenie nie niższe od najniższego wynagrodzenia przewidzianego dla tego stanowiska.

2. Pracownikowi, któremu powierzono czasowe zastępstwo pracownika na stanowisku kierowniczym lub innym samodzielnym, w okresie nie przekraczającym 3 miesięcy nieprzerwanego pełnienia tej funkcji przysługuje wynagrodzenie ustalone w zawartej z nim umowie o pracę oraz prawo do oddzielnego wynagrodzenia za pracę poza normalnym czasem pracy wraz z dodatkiem za pracę w godzinach nadliczbowych, o którym mowa w art. 134 § 1 Kodeksu pracy.

3. Poczynając od czwartego miesiąca nieprzerwanego pełnienia czasowego zastępstwa pracownikowi przysługuje w okresie pełnienia tej funkcji wynagrodzenie nie niższe od najniższego wynagrodzenia przewidzianego dla stanowiska kierowniczego lub innego samodzielnego, na którym pełni zastępstwo.

4. W zakresie wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych do pracowników, o których mowa w ust. 1 i 3, stosuje się przepisy § 3.

5. Po zakończeniu pełnienia obowiązków na stanowisku kierowniczym lub innym samodzielnym albo czasowego zastępstwa na takim stanowisku pracownikowi przysługuje wynagrodzenie ustalone w zawartej z nim umowie o pracę na stanowisku zajmowanym przed powierzeniem mu pełnienia obowiązków lub czasowego zastępstwa na stanowisku kierowniczym albo innym samodzielnym.

6. Przepisy ust. 2—5 nie mają zastosowania do stałych zastępców kierowników.

§ 5. Do czasu ustalenia wykazów kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy w trybie przewidzianym w § 2 ust. 1 obowiązują wykazy kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy ustalone w dotychczasowych przepisach.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

216

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 września 1974 r.

w sprawie zaliczania poprzedniego zatrudnienia do okresu pracy, od którego zależy długość okresu wypowiedzenia umowy o pracę.

Na podstawie art. 36 § 4 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Do okresu pracy, od którego zależy długość okresu wypowiedzenia umowy o pracę, wlicza się zatrud-

nienie w poprzednim zakładzie pracy, jeżeli stosunek pracy został rozwiązany przez zakład pracy:

- 1) z powodu choroby pracownika, odosobnienia pracownika ze względu na chorobę zakaźną albo stwierdzenie u pracownika nosicielstwa zarasków choroby

zakaźnej lub podejrzenie o takie nosicielstwo, jak również z powodu usprawiedliwionej nieobecności w pracy z innych przyczyn,

- 2) w razie likwidacji zakładu pracy lub działu, w którym pracownik był zatrudniony, reorganizacji, zmiany rodzaju produkcji lub zmniejszenia stanu zatrudnienia,
- 3) w razie niezawinionej utraty kwalifikacji koniecznych do wykonywania zawodu.

§ 2. Do okresu pracy, o którym mowa w § 1, wlicza się zatrudnienie w poprzednim zakładzie pracy, jeżeli stosunek pracy został rozwiązany przez pracownika lub na mocy wzajemnego porozumienia stron z powodu:

- 1) stwierdzonego przez zakład społecznej służby zdrowia szkodliwego wpływu wykonywanej pracy na zdrowie pracownika, jeżeli zakład pracy nie przeniósł go do innej pracy odpowiedniej ze względu na stan zdrowia i kwalifikacje zawodowe,
- 2) podjęcia pracy w miejscu swego zamieszkania lub w pobliżu pod warunkiem, że poprzednio pracownik był zatrudniony w innej miejscowości i dojeżdżał do pracy,
- 3) przeprowadzenia się pracownika do innej miejscowości w związku ze zmianą zatrudnienia małżonka,
- 4) przeprowadzenia się pracownika do innej miejscowości w związku ze zmianą zatrudnienia ze względu na zawarcie związku małżeńskiego z osobą zamieszkałą w tej miejscowości,
- 5) niewykonania przez zakład pracy wynikającego z przepisu prawa lub umowy obowiązku zapewnienia pracownikowi mieszkania,

6) podjęcia pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami przez pracownika zatrudnionego niezgodnie z wyuczonym zawodem.

§ 3. Zatrudnienie w poprzednim zakładzie pracy wlicza się do okresu pracy, o którym mowa w § 1, w razie rozwiązania umowy o pracę w związku z niemożnością dalszego zatrudnienia pracownika ze względu na inwalidztwo lub utratę zdolności do wykonywania dotychczasowej pracy.

§ 4. 1. Do okresu zatrudnienia, o którym mowa w § 1, wlicza się zatrudnienie bezpośrednio poprzedzające zmianę pracy bez względu na tryb i przyczyny rozwiązania umowy o pracę, jeżeli okres tego zatrudnienia wynosił co najmniej 10 lat, jednakże z wyjątkiem wypadków rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika lub wygaśnięcia umowy o pracę wskutek porzucenia pracy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również, w razie gdy okres zatrudnienia wynosił co najmniej 10 lat w kilku zakładach pracy, jeżeli zmiana pracy w tym okresie nastąpiła w wyniku porozumienia zakładów pracy lub zalecenia jednostek nadrzędnych albo w okolicznościach określonych w § 1—3.

§ 5. Okoliczności, o których mowa w § 1—3, stwierdza zakład pracy w świadectwie pracy.

§ 6. Przepisy rozporządzenia stosuje się również przy wliczaniu okresów zatrudnienia przypadających przed dniem 1 stycznia 1975 r.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

217

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 września 1974 r.

w sprawie kwot wynagrodzenia za pracę wolnych od potrąceń z innych tytułów niż świadczenia alimentacyjne.

Na podstawie art. 87 § 6 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wolna od potrąceń jest kwota wynagrodzenia za pracę w wysokości:

- 1) 1.200 zł miesięcznie — przy potrącaniu sum egzekwowanych na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne,
- 2) 800 zł miesięcznie — przy potrącaniu udzielonych pracownikowi zaliczek pieniężnych,
- 3) 1.100 zł miesięcznie — przy potrącaniu kar pieniężnych przewidzianych w art. 108 Kodeksu pracy.

2. Jeżeli pracownik jest zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy, kwoty określone w ust. 1 ulegają zmniejszeniu proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

3. Przy potrącaniu sum egzekwowanych na mocy tytułów wykonawczych (ust. 1 pkt 1) wynagrodzenie pracownika zatrudnionego w więcej niż w jednym zakładzie pracy podlega zsumowaniu dla celów określenia kwoty wolnej od potrąceń.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz